

eloquijs eruditissimum, & doctrinis Ecclesiasticis exercitatissimum, ad idem Concilium venire petierunt.] Præterea, quomodo Primatus ille Rhemensis stare possit cum Vicarij dignitate & authoritate Arelatensi Episcopo à Romanis Pontificibus per vniuersam Galliam collatis, longe ante & post Hormisdam, sanè non concipio, licet absque præiudicio Arelatensis Ecclesiæ, Rhemenſi collatum fuisse scribat ipse Hincmarus^a. Etenim Arelatensi authoritas ab his data est per vniuersam Galliam & Concilia congregandi, & iurgia inter Clericos oborta compescendi, & cætera Primatis munia obeundi, vt diximus, quæ prorsus eadem sunt cum illis iuribus, quæ & sancto Remigio concessa volunt.

^a Hincmar. epist. 6.
cap. 18.

At quamuis talem Primatum sancto Remigio ab Hormisda Papa datum fuisse concederem, multo minus quomodo ipsum successoribus eius datum fuisse contendam, possum capere. Siquidem Flavius post eum Primatis nullatenus locum tenuit, quin imo post plures Episcopos Concilio Aruernensi subscripsit: & Mappinius post Flauium pene vltimus & post pluraquam quinquaginta Episcopos Aurelianensi quinto Concilio per Protadium Archidiaconum. Adde quod idem Mappinius^b excusatoriam miserit Nicetio Treuirensi, quod ad Synodum Tullensem non veniret, scripseritque absurdum esse, vt eos reciperet qui à Treuirensi excommunicati fuerant, quod Primati nullatenus conuenit erga sibi subiectos Metropolitans. Id etiā maxime confirmare videtur D. Gregorius magnus^c, qui non multo post Remigij mortem Romæ sedens Virgilium Arelatensem Vicarium constituit per omne regnum Childeberti Austrasiæ regem post Sigebertum patrem, & Burgundiæ post Gunthramnum. Etenim cum Childebertus ille vtrique regno imperarit, Arelatensem Episcopum vtrique etiam in Ecclesiasticis præfuisse asseuerandum est. Vnde ciuitatem Rhemorum in regno Austrasiæ sitam Arelatensi Episcopo subiectam fuisse negari non potest, sicut nec eius Episcopum Primatum obtinuisse cuiquam in mentem veniet: quandoquidem Primates nulli subijcerentur, nisi Patriarchæ, summoque Pontifici. Episcopus sanè Rhemensis Primas esse non potuit, si inter Suffraganeos Arelatensis Primatis extitit: at vnum ex his fuisse certo certius est, cum ciuitas Rhemorum ex Childeberti regno esset, in quod vniuersum Gregorius magnus Virgilio Arelatensi authoritatem Primatis seu Vicarij Apostolicæ sedis dederat. Ne autem existimes nos gratis & sine teste fide digno Rhemos in Austrasiæ regno constituere, disce ex Gregorio^d Turonensi Childebertum hunc Sigeberto patri regi Austrasiæ successisse, Rhemosque ad Sigeberti regnum spectasse, dum ait: [Dedit fors Sigeberto regnum Theodorici, sedemque habere Metensem. Mortuo verò Sigeberto, regnauit Childebertus filius eius pro eo. Dum autem cum Chunis turbatus esset Sigebertus, Chilpericus frater eius Rhemos peruadit, & alias ciuitates quæ ad eum pertinebant abstulit. Sed Sigebertus, victo atque fugato Chilperico, ciuitates suas in suam dominationem restituit.] Verba ita perspicua sunt, vt quod Rhemorum vrbs ex Austrasiæ & Childeberti regno, proindeque in Ecclesiasticis ex Arelatensi Primatia fuerit, dubitationi locus non sit.

^b Mappin. epist. ad
Nic. Treuer. to. 1.
Concil. Gall.

^c Greg. magn. epist.
2. lib. 4.

^d Greg. Turon. l. 4.
cap. 12. & 23.

Nec minus sententiæ nostræ fauet historia Promoti, qui cum ab Aegidio Episcopo Rhemenſi anno 573. in Castro-Dunenſi Episcopus ordinatus esset, id temerè & contra Canones ab Aegidio factū scripserūt Patres Concilij^e Parisiensis. Ideoq; Aegidiū secundum præca Patrum Decreta acerbius ob iniuriā

^e Concil. Paris. 4.